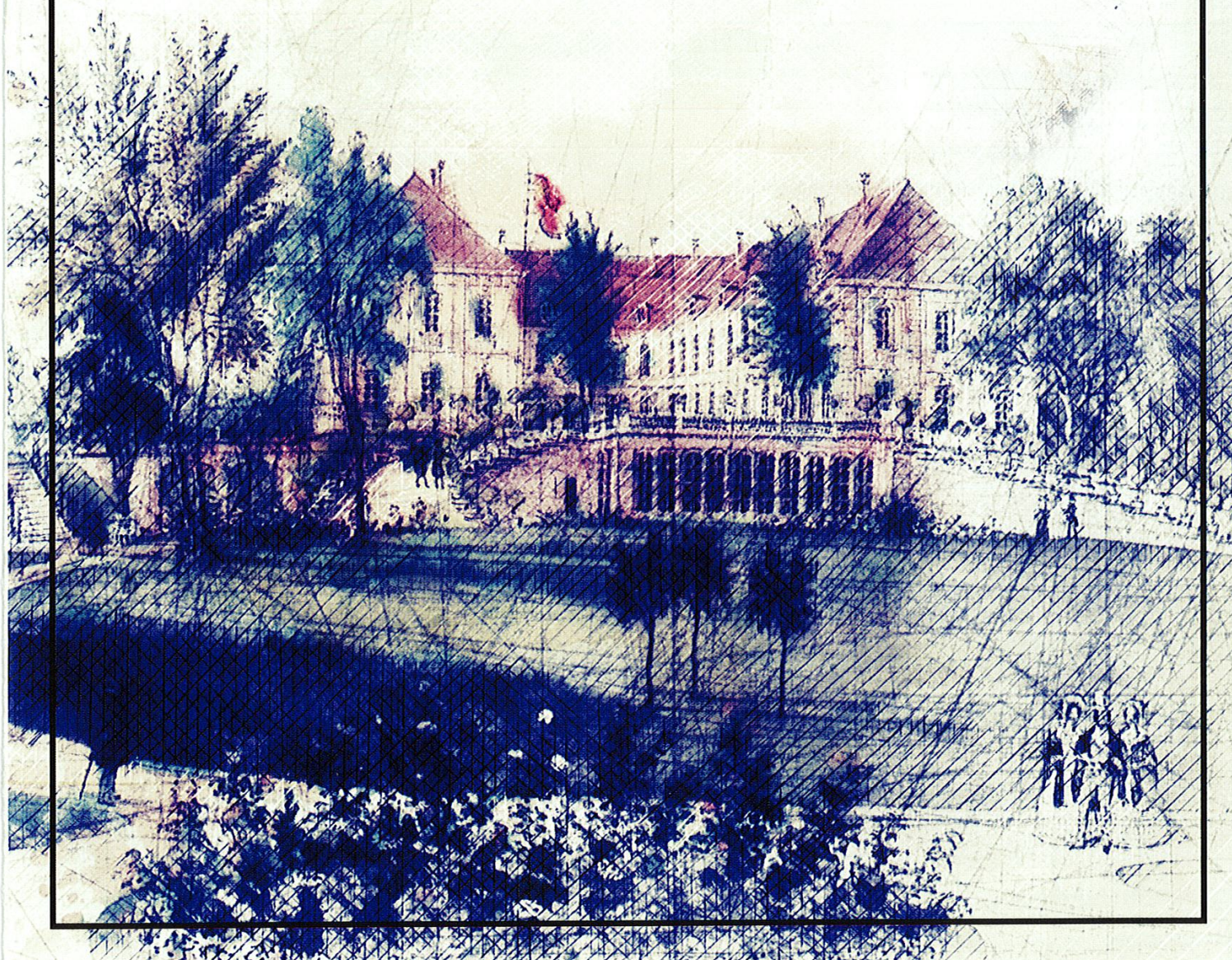

Trasa turystyczna Kamienne Ślady Przeszłości w Parku Książęcym

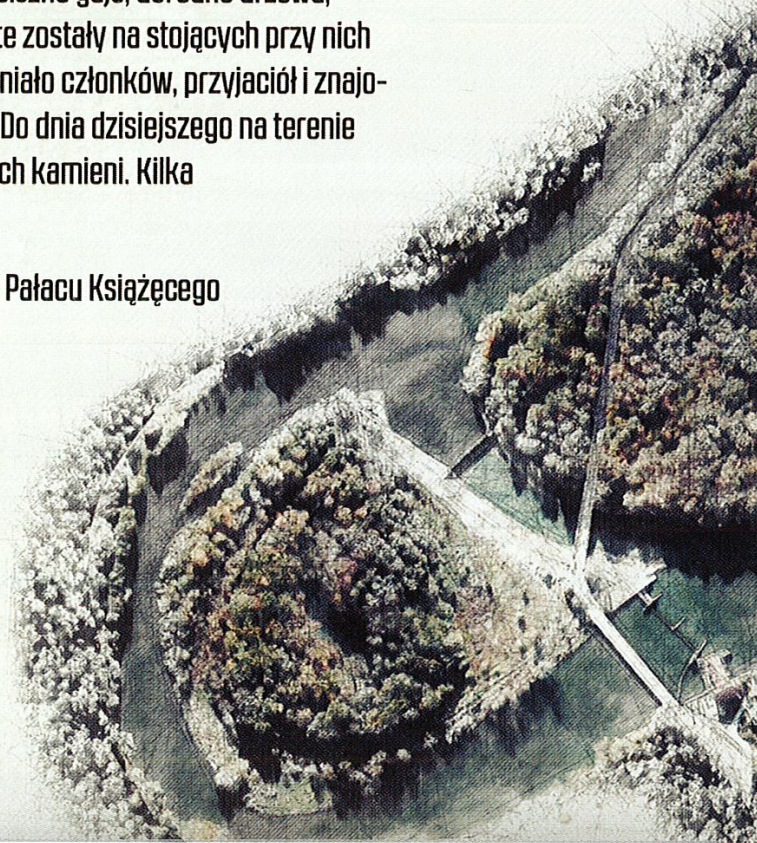

Trasa Turystyczna „Kamienne Ślady Przeszłości”

Trasa turystyczna „Kamienne Ślady Przeszłości”, długości około 3 km, rozpoczyna się przy Punkcie Informacji Turystycznej obok Pałacu Książęcego i prowadzi przez ogród pałacowy do parku średniego zwanego Bażanciarnią. Przebieg trasy oznakowany jest za pomocą betonowych słupków z umieszczonymi strzałkami kierunkowymi koloru czerwonego.

Park Książęcy w obecnej postaci ukształtowany został w latach 1844-1859 przez księżną Dorotę Talleyrand-Périgord i jej nadwornego ogrodnika Friedricha Teicherta. Na obszarze całego założenia utworzono wówczas liczne punkty widokowe, oraz malownicze zakątki służące odpoczynkowi i kontemplacji otaczającego krajobrazu. Każde z tych miejsc, a także zaciszne gaje, dorodne drzewa, polany, łąki i mosty posiadały nazwy, które wyrzeźbione zostały na stojących przy nich kamieniach. Nazewnictwo w większości upamiętniało członków, przyjaciół i znanych rodzin książęcej, oraz ważne osobistości. Do dnia dzisiejszego na terenie Parku Książęcego zachowało się kilkanaście takich kamieni. Kilka z nich znajduje się na trasie ścieżki spacerowej.

Administrator Pałacu Książęcego

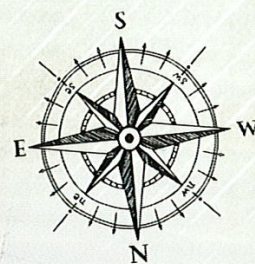

Legenda

Długość trasy 3 km

- Jesteś tutaj
- Punkt Informacji Turystycznej
- Wypożyczalnia rowerów
- Parkingi
- Toalety

1	Domek Portiera	8	Ławka Adolfa
2	Dom Inspektora Parku	9	Plac Zatonie
3	Zacisze Doroty	10	Plac Valençay
4	Domek Wędkarski	11	Miejsce Elfów
5	Miejsce Marii	12	Miejsce Stolberga
6	Wyspa Marii	13	Chatka Klary
7	Oranżeria nad Bobrem	14	Most Elżbiety

Ścieżka Spacerowa powstała wg projektu Grzegorza Kołodziejskiego, z którym współpracowali regionaliści Stanisław Byczkowski i Stanisław Mikołajczyk.

1. Domek Portiera

Domek Portiera był jedną z pierwszych budowli parkowych, tworzonych od 1844 roku przez księżną Dorotę Talleyrand - Périgord, nowego założenia parkowo-pałacowego. Wybudowano go w 1845 roku po uprzednim rozebraniu pozostałości murów miejskich biegnących w kierunku pałacu. Obok domku w przeszłości znajdowała się jedna z trzech żagańskich bram - Brama Bożnowska, która wraz z fosą i murami miejskimi była częścią średniowiecznego systemu obwarowań miejskich. Domek w czasie panowania Ludwika Napoleona - syna księżnej Doroty, został znacznie powiększony.

fol. Saganensis

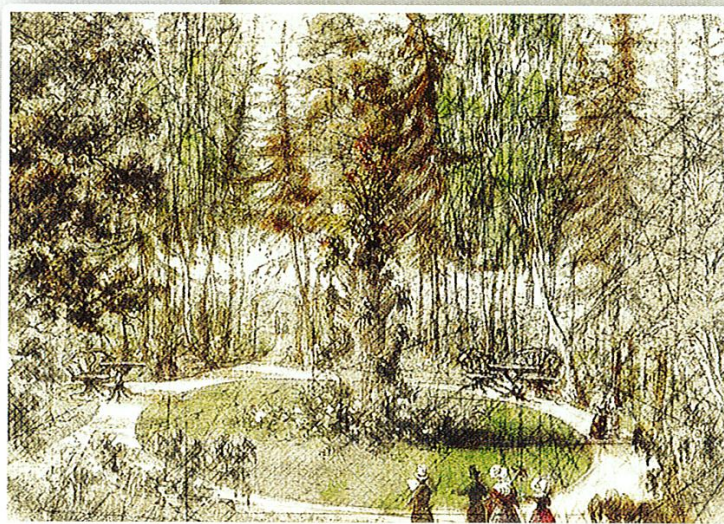
2. Dom Inspektora Parku

Widoczny z tego miejsca budynek wzniesiony został w 1849 roku jako siedziba książęcego inspektora ds. ogrodów. W okresie panowania księżnej Doroty Talleyrand-Périgord ogrodnikiem nadwornym był Friedrich Teichert, który na tym stanowisku pracował od 1829 roku. W 1852 roku podniesiony został do rangi książęcego inspektora ogrodowego. Na krótko przed śmiercią księżnej Doroty zastąpił go na tym stanowisku Hermann Gireoud. W drugiej połowie XX wieku podczas remontu budynku usunięto wszystkie elementy sztukatorskie, a także odgródzono go od terenu parku. Do dnia dzisiejszego zachował się herb książęcy, który widoczny jest nad wejściem do budynku.

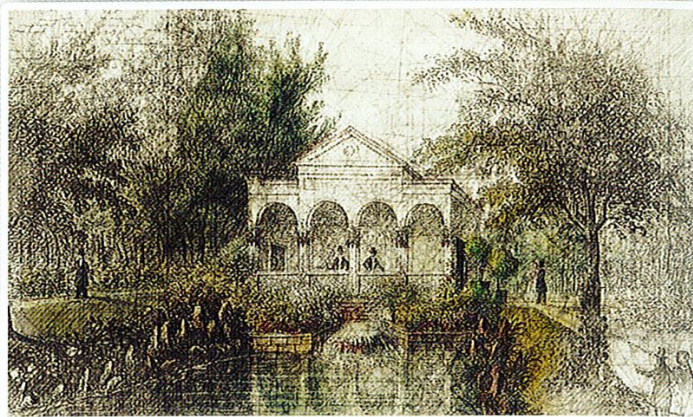
3. Zacisze Doroty

W miejscu, w którym widzimy kamienny krąg znajdowało się ustronie zwane Zaciszem Doroty. Miejsce to otoczone było jodłami i brzoźami, a w jego centralnym punkcie znajdował się pień starego dębu dekorowany kwiatami, zwany Dębem Lulu. Wokół dębu rozmieszczone były ławki wykonane z konarów korzeni drzew, a także stoliki z pni będących pozostałością po wyrębie drzew. Sceneria tego miejsca została całkowicie zmieniona pod koniec XIX wieku.

4. Domek Wędkarski

Domek Wędkarski, a właściwie altana - pawilon, wybudowany został w 1853 roku. U jego podnóża, brzegi stawu umocnione zostały kamieniami i obsadzone roślinnością liściastą, tworzącą oprawę dla spadającej spiętrzonej wody. Dwa lata później za domkiem wzniesiono widoczny z lewej strony spichlerz i nowy książęcy młyn. Z inicjatywy księcia żagańskiego Ludwika Napoleona w 1880 roku pawilon został gruntownie przebudowany i znacznie powiększony.

5. Miejsce Marii

Widoczny tutaj kamień oznacza miejsce odpoczynku, a zarazem punkt widokowy. Rozpościerał się z niego widok na: zapórę na Bobrze, most, książęcy młyn, a także na malowniczo położony tartak na przeciwnym brzegu rzeki, zniszczony przez powódź w 1897 roku. Miejsce upamiętnia wnuczkę księżnej Doroty, Marię Dorotę de Castellane, która 3 października 1857 roku wyszła za mąż za Antoniego Radziwiłła. Na ich ślubie w kościele poaugustiańskim w Żaganiu na organach zagrał Franciszek Liszt.

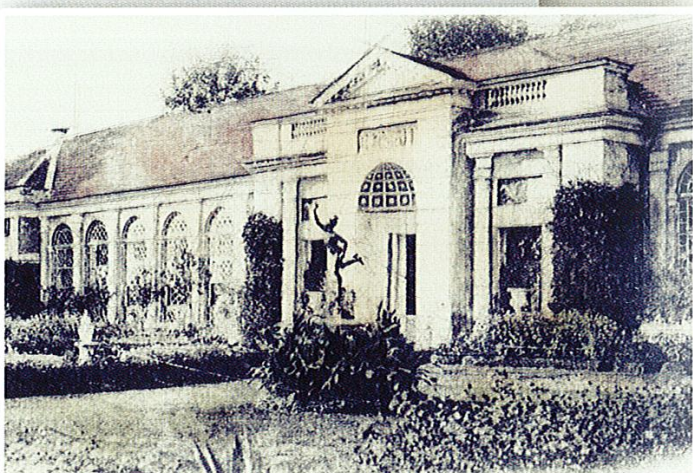
6. Wyspa Marii

W parku książęcym punkty widokowe, miejsca odpoczynku, zaciszne gaje, dorodne drzewa, polany, łąki, mosty, a także ławki posiadały nazwy. Nazewnictwo nawiązywało do historii księstwa, członków rodu książęcego, wybitnych osobistości, a także do miejscowości, z którymi byli oni związani. Wyspa, a właściwie sztuczny półwysep, na którym się obecnie znajdujemy nazwany został Wyspą Marii. Na widocznym w głębi postumencie znajdowała się kopia posagu Diany z Gabii, którą można było podziwiać z umieszczonych obok ławeczek.

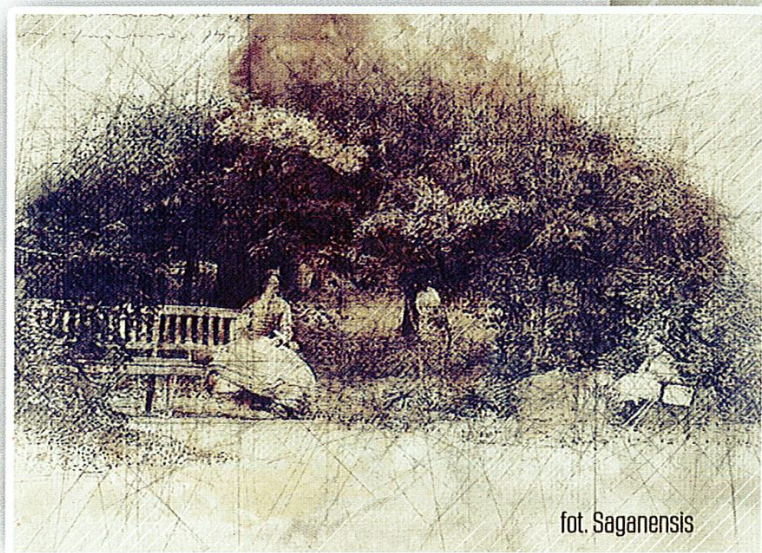
7. Oranżeria nad Bobrem

Oranżeria zbudowana została w roku 1799 wg projektu C.V. Schultze. Uroczyste wmurowanie kamienia węgielnego pod jej budowę miało miejsce 23 maja 1796 roku. Książę Piotr Biron uczestniczył w tym wydarzeniu osobiście. W 1853 roku przeprowadzone zostały prace restauracyjne przy obiekcie i włączono go w obręb zakładanego z inicjatywy księżnej Doroty Ogrodu Holenderskiego. Za panowania syna księżnej Doroty, Ludwika Napoleona, przed fasadą oranżerii postawiono Fontannę Kwiatową, którą później zastąpiono fontanną z wazą. Na stojących obok niej postumentach umieszczone były kopie posągów Merkurego i Hebe, pierwszy autorstwa Giovanniego de Bologna, drugi Antona Canovy.

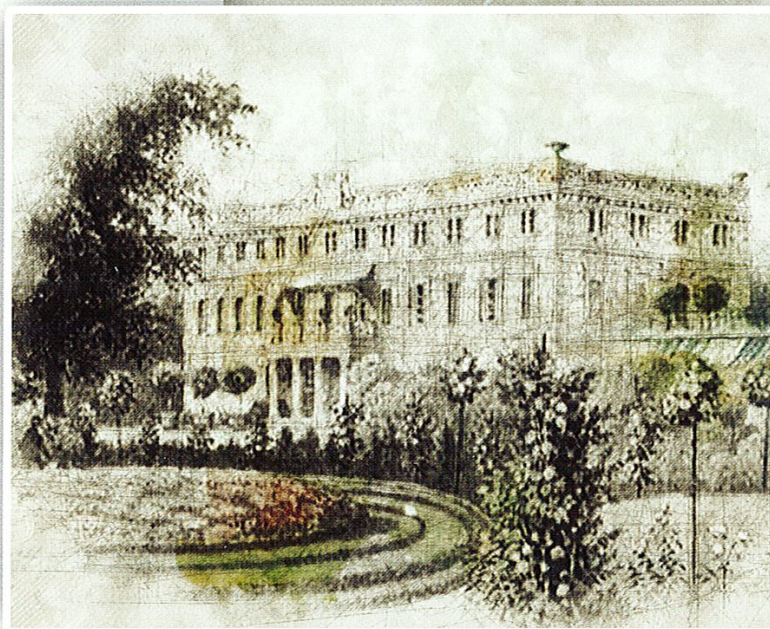
8. Ławka Adolfa

Ławka Adolfa to jeden z wielu punktów widokowych, które znajdują się książęcy parku. Punkt umiejscowiony został na skraju przesieki zwanej Linia Birona, ciągnącej się od Młynówki aż do północnego brzegu Tylnego Bobru. Rozpościerał się z niego widok na pałac i Most Elżbiety, łączący ogród pałacowy z Bażanciarnią. Miejsce upamiętnia dyplomatę Adolpha Fouriera de Bacourt (1801-1865) przyjaciela, powiernika i wykonawcę ostatniej woli zmarłej w 1862 roku księżnej Doroty Talleyrand-Périgord.

9. Plac Zatonie

Nazwa placu nawiązuje do miejscowości Zatonie (niem. Günthersdorf) będącej obecnie dzielnicą Zielonej Góry. Księżna Dorota Talleyrand-Périgord po śmierci swej najstarszej siostry Wilhelminy przybyła z Francji do Prus z zamiarem uregulowania kwestii majątkowych. W czerwcu 1840 roku zamieszkała w małym pałacyku w Zatoniu należącym do niej wraz z dobrami, które tytułem uposażenia posagowego otrzymała z mocy testamentu ojca. Po śmierci księżnej w 1862 roku dobra zatońskie odziedziczył jej syn Aleksander Edmund. Na litografii widoczny jest pałac w Zatoniu, w którym księżna Dorota przebywała do 1844 roku.

10. Plac Valençay

Plac Valençay to zaciszne miejsce służące do odpoczynku utworzone w 1858 roku. W jego centralnej części umieszczony był pawilon przypominający dzisiejszą otwartą altankę ogrodową. Nazwa placu nawiązuje do francuskiej rezydencji Talleyrandów w Valençay w Dolinie Loary. Księżna Dorota de Talleyrand-Périgord przebywała we Francji przez długi okres czasu przypadający na lata 1809-1840. Zamek w Valençay był ostatnim miejscem pobytu księżnej przed jej powrotem do Prus.

11. Miejsce Elfów

Widoczny przed nami kamień znajduje się w centralnej części Bażanciarń, w miejscu styku Linii Birona z Łąką Wilhelminy. Nazwa miejsca odbiega od przyjętego nazewnictwa pozostałych punktów widokowych i miejsc odpoczynku, które w zdecydowanej większości upamiętniały osoby z otoczenia rodziny książęcej. W dolnej części kamienia umieszczona jest data 29.05.1855, która najprawdopodobniej symbolizuje zakończenie urządzania, tworzonego od 1844 roku przez księżną Dorotę, założenia parkowo-palacowego.

12. Miejsce Stolberga

Miejsce Stolberga to zaciszny zakątek parku położony na skraju Linii Birona. Miejsce służyło wypoczynkowi i kontemplacji otaczającego krajobrazu. Roztaczał się z niego wspaniały widok na dorodne zagajniki i wiekowe dęby, oraz na rozległą polanę zwaną Łąką Wilhelminy. Miejsce upamiętnia hrabiego Antona Stolberg-Wernigerode (1785-1854) ministra państwowego, a później ministra domu królewskiego. Utworzono je w następnym roku po jego śmierci.

rol. Stanisław Byczkowski

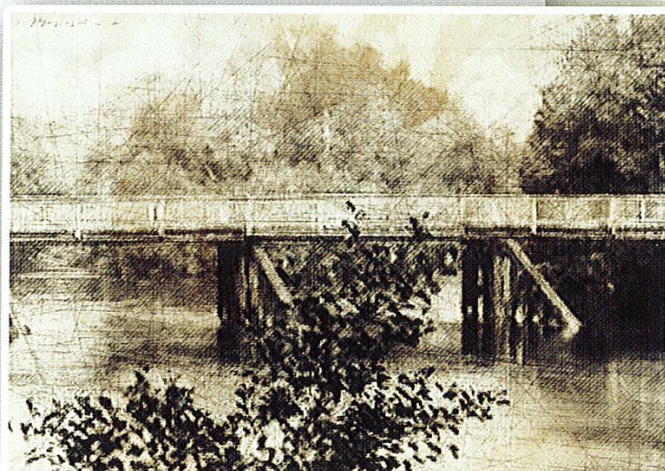
13. Chatka Klary

Chatka Klary powstała za panowania księżnej zagańskiej Wilhelminy. W czasach księżnej Doroty została ona wzniesiona na nowo, jako drewniana konstrukcja na rzucie koła z różnobarwnymi witrażami. Domek pełnił funkcję herbaciarni oraz miejsca do wypoczynku i podziwiania widoków. Podczas powodzi w 1897 roku chatka uległa zniszczeniu. Odbudowano ją w prostszej formie jako otwartą ze wszystkich stron altanę. Miejsce upamiętnia wychowankę księżnej Wilhelminy - Klarę Bressler.

14. Most Elżbiety

Most łączył ogród pałacowy z Bażanciarnią. Jego istnienie potwierdzone jest od co najmniej 1787 roku. W czasie panowania księżnej Doroty nazwano go Mostem Elżbiety dla upamiętnienia królowej Prus Elżbiety Ludwici Wittelsbach. Za czasów Talleyrandów most był wielokrotnie remontowany i przebudowywany. Wiadomo, iż w 1897 roku znacznie ucierpiał w następstwie powodzi i został odbudowany dopiero w 1901 roku. Dawny Most Elżbiety usytuowany był około 20 m powyżej dzisiejszej Kładki Parkowej.

SAGANENSIS
facebook.com/saganensis

Zeskanuj kod
i dowiedz się więcej

Erfahren Sie mehr

Learn more

